SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (prvi razširjeni senat)
z dne 27. septembra 2005*

V združenih zadevah T-134/03 in T-135/03,

Common Market Fertilizers SA, s sedežem v Bruslju (Belgija), ki jo zastopata A. Sutton, barrister, in N. Flandin, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopa X. Lewis, zastopnik, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti odločb Komisije C(2002) 5217 konč. in C(2002) 5218 konč. z dne 20. decembra 2002, s katerima je bilo ugotovljeno, da odpust uvoznih dajatev v določenem primeru ni bil upravičen.

* Jezik postopka: francoščina.

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (prvi razširjeni senat),

v sestavi B. Vesterdorf, predsednik, J. D. Cooke, R. García-Valdecasas, sodnika, ter I. Labucka in V. Trstenjak, sodnici,

sodna tajnica: C. Kristensen, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 25. januarja 2005

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 V členu 1(3), drugi pododstavek, Uredbe Sveta (ES) št. 3319/94 z dne 22. decembra 1994 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz raztopine sečnine in amonijevega nitrata z izvorom iz Bolgarije in Poljske, ki ga izvažajo družbe, ki niso

oproščene dajatve, in o dokončnem pobiranju zneskov začasne dajatve (UL L 350, str. 20) je določena naslednja posebna protidampinška dajatev:

„[…] Za uvoženo blago, sproščeno v prosti promet, za katero zgoraj navedeni izvozniki ali proizvajalci s sedežem na Poljskem niso neposredno izdali računa neodvisnim uvoznikom, se uporablja naslednja posebna dajatev:

za proizvode […] proizvajalca Zaklady Azotowe Pulawy […] posebna dajatev 19 ekujev na tono proizvoda (dodatna oznaka Taric: 8795).“

2 V členu 239 Uredbe Sveta (EGS) št. 2319/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL L 302, str. 1), kot je bila spremenjena z Uredbo Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 2700/2000 z dne 16. novembra 2000 (UL L 311, str. 17) (v nadaljevanju: carinski zakonik), je določeno naslednje:

„1. Uvozne ali izvozne dajatve se lahko povrnejo ali odpustijo v drugih primerih, kot so predvideni v členih 236, 237 in 238:

— ki se morajo določiti skladno s postopkom odbora;

— ki izhajajo iz okoliščin, pri katerih ne gre niti za malomarnost niti za goljufivo ravnanje udeleženega. Primeri, v katerih je mogoče uporabiti to določbo, in podrobnosti postopka, ki jih je treba v ta namen upoštevati, se določijo skladno

s postopkom odbora. Povračilo ali odpust sta lahko odvisna od izpolnjevanja posebnih pogojev.

2. Povračilo ali odpust dajatev iz razlogov, opisanih v odstavku 1, se odobri na podlagi zahtevka, vloženega pri pristojnem carinskem uradu […].“

3 Iz člena 4(24) carinskega zakonika izhaja, da na podlagi navedenega zakonika postopek odbora pomeni postopek iz člena 247 in 247a.

4 V členu 247 carinskega zakonika je določeno, da se „[u]krepi, potrebni za izvajanje tega zakonika […], […] sprejmejo v skladu z regulativnim postopkom, navedenim v členu 247a(2) […]“.

5 V členu 247a carinskega zakonika je določeno:

„1. Komisiji pomaga Odbor za carinski zakonik (v nadaljevanju imenovan ‚Odbor‘).

2. Če se navaja ta odstavek, se uporabljata člena 5 in 7 Sklepa [Sveta] 1999/468/ES […]

3. Odbor sprejme svoj poslovnik.“

6 V členu 4 Poslovnika odbora za carinski zakonik je določeno:

„1. Predsednik pošlje vabilo, dnevni red, predlagane ukrepe, o katerih mora Odbor podati svoje mnenje, in vse druge delovne dokumente stalnim predstavništvom in članom Odbora, in sicer v skladu s členom 14(2), praviloma najkasneje štirinajst koledarskih dni pred datumom seje.

2. V nujnih primerih in takrat, ko je treba ukrepe, ki naj se sprejmejo, takoj uporabiti, lahko predsednik na zahtevo člana Odbora ali na lastno pobudo skrajša rok iz prejšnjega odstavka, pri čemer pa morajo biti dokumenti poslani najmanj pet koledarskih dni pred datumom seje.

3. V izjemno nujnih primerih ima predsednik možnost, da rokov iz prvega in drugega odstavka ne upošteva. Če je uvrstitev določene zadeve na dnevni red seje predlagana med samo sejo, je tak predlog sprejet, če se z njim strinja navadna večina članov Odbora.“

7 V členu 5 Sklepa Sveta 1999/468/ES z dne 28. junija 1999 o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih pooblastil (UL L 184, str. 23, v nadaljevanju: sklep o komitologiji) je določeno:

„Regulativni postopek

1. Komisiji pomaga regulativni odbor, ki ga sestavljajo predstavniki držav članic, predseduje pa mu predstavnik Komisije.

2. Predstavnik Komisije predloži odboru osnutek potrebnih ukrepov. Odbor da svoje mnenje o osnutku v roku, ki ga lahko določi predsednik glede na nujnost zadeve. Odbor poda mnenje z večino, ki jo določa člen 205(2) [ES] za sprejemanje odločitev Sveta na predlog Komisije. Glasovi predstavnikov držav članic v odboru se ponderirajo na način iz navedenega člena. Predsednik ne glasuje.

3. Brez poseganja v člen 8 Komisija sprejme predvidene ukrepe, če so v skladu z mnenjem odbora.

4. Če predvideni ukrepi niso v skladu z mnenjem odbora ali če mnenje ni bilo dano, Komisija nemudoma predloži Svetu predlog ukrepov, ki naj se sprejmejo, in obvesti Evropski parlament.

[…]“

8 Člen 905 Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje carinskega zakonika (UL L 253, str. 1), spremenjene z Uredbo Komisije (ES) št. 1677/98 z dne 29. julija 1998 (UL L 212, str. 18, v nadaljevanju: izvedbena uredba), določa zlasti:

„1. Če carinski organ odločanja, ki mu je bil predložen zahtevek za povračilo ali odpust v skladu s členom 239(2) zakonika, ne more odločiti, na podlagi člena 899 in so bila zahtevku priložena dokazila, na podlagi katerih se lahko sklepa, da gre za poseben primer, ki izhaja iz okoliščin, ki ne vključujejo niti goljufivega ravnanja niti malomarnosti udeleženega, država članica, h kateri spada ta organ, primer posreduje Komisiji, da ga ta reši v skladu s postopkom iz členov 906 do 909.

Razen če je carinski organ, ki sprejema odločitve, v dvomu, lahko sam odloči o tem, ali bo odobril povračilo ali odpust dajatev, kadar meni, da so pogoji, določeni v členu 239(1) zakonika, izpolnjeni, pod pogojem, da je ta znesek na udeleženca v zvezi z eno ali več uvoznih ali izvoznih operacij, ki izvirajo iz istega posebnega položaja, nižji od 50.000 ekujev.

Izraz ‚udeleženi' je treba razumeti enako kakor v členu 899.

V vseh drugih primerih carinski organ zavrne zahtevek.

2. Dokumentacija, ki se predloži Komisiji, mora vsebovati vse informacije, ki so potrebne za celovito obravnavo. Dokumentacija mora prav tako vsebovati izjavo, ki jo podpiše vlagatelj za povrnitev [povračilo] dajatev ali opustitev [odpust], s katero potrjuje, da je dokumentacijo prebral in navede, da bodisi nima ničesar dodati, ali pa navede vse tiste podatke, za katere meni, da jih je treba vključiti.

Takoj, ko Komisija prejme dokumentacijo, mora o tem obvestiti zadevno državo članico.

Če se ugotovi, da podatki, ki jih je predložila država članica, ne zadostujejo za sprejetje odločitve o zadevnem primeru na podlagi celovitega poznavanja dejstev, lahko Komisija zahteva predložitev dodatnih informacij."

9 Člen 906 izvedbene uredbe določa:

„Komisija v petnajstih dneh od datuma prejema primera iz člena 905(2) posreduje kopijo primera državam članicam.

Obravnava tega primera se, takoj ko je mogoče, uvrsti na dnevni red seje odbora iz člena 247 zakonika.“

10 Po nastanku dejstev v obravnavani zadevi je bil člen 906, drugi pododstavek, izvedbene uredbe spremenjen z Uredbo Komisije (ES) št. 1335/2003 z dne 25. julija 2003 o spremembi izvedbene uredbe (UL L 187, str. 16):

„Obravnava zadevnega primera se, kakor hitro je mogoče, vključi v dnevni red sestanka skupine strokovnjakov, predvidene v členu 907.“

11 Člen 906a izvedbene uredbe določa:

„Če namerava Komisija kadarkoli v postopku iz členov 906 in 907 sprejeti odločbo, ki je za vložnika zahtevka za povračilo ali odpust neugodna, mu pisno sporoči svoje ugovore skupaj z vsemi dokumenti, na katerih ugovori temeljijo. Vložnik zahtevka za povračilo ali odpust izrazi svoje stališče pisno v enem mesecu po datumu, ko so bili ugovori poslani. Če v tem času ne izrazi svojega stališča, velja, da se je pravici do izražanja stališča odpovedal.“

12 Člen 907, prvi pododstavek, izvedbene uredbe določa:

„Po posvetovanju s skupino strokovnjakov, sestavljeno iz predstavnikov vseh držav članic, zbranih v okviru odbora zaradi obravnave zadevnega primera, Komisija odloči, ali preverjeni posebni položaj opravičuje oziroma ne opravičuje povračila ali odpusta.“

13 Člen 3 Uredbe Sveta št. 1 z dne 15. aprila 1958 o določitvi jezikov, ki se uporabljajo v Evropski gospodarski skupnosti (UL 1958, 17, str. 385), določa:

„Dokumenti, ki jih institucija Skupnosti pošlje državi članici ali osebi, za katero velja zakonodaja države članice, se sestavijo v jeziku te države.“

Dejansko stanje

14 Tožeča stranka s sedežem v Belgiji je grosist s kemičnimi izdelki, zlasti dušikovimi raztopinami (sečnina in amonijev nitrat). V njeni skupini so družba Rellmann GmbH s sedežem v Hamburgu (Nemčija), nad katero ima tožeča stranka stoodstotni nadzor, in družba Agro Baltic GmbH s sedežem v Rostocku (Nemčija), nad katero ima družba Rellmann stoodstotni nadzor. Tožeča stranka je leta 1989 prevzela družbo Champagne Fertilisants, ki je njena davčna zastopnica za vse njene posle v Franciji.

15 Izvoznik, poljsko podjetje Zaklady Azotowe Pulawy (v nadaljevanju: družba ZAP), prodaja proizvode družbi Agro Baltic. V skupini tožeče stranke trženje proizvoda poteka tako: družba Agro Baltic preproda proizvode družbi Rellmann, ta pa jih nato preproda tožeči stranki. Izdani so ustrezni računi.

16 V zadevi T-134/03 je družba Agro Baltic od družbe ZAP v obdobju med marcem in septembrom 1997 kupila tri pošiljke mešanice sečnine in amonijevega nitrata. Te pošiljke so sledile trgovski poti, ki je opisana zgoraj v točki 15.

17 Družba Cogema, pooblaščeni carinski zastopnik, je bila pooblaščena za sprostitev proizvodov v prosti promet v imenu tožeče stranke.

18 Blago je bilo torej sprva sproščeno v prosti promet v imenu družbe Agro Baltic, pri čemer je bilo opremljeno z deklaracijo EU0, ki so ji bili priloženi računi družbe ZAP, izdani družbi Agro Baltic, in potrdila EUR.1, ki so potrjevala, da gre za blago iz Poljske. Blago je bilo sočasno dano v skladiščenje, vendar je skladišče zapustilo le nekaj minut pozneje, ko je bilo sproščeno v uporabo v imenu družbe Champagne Fertilisants.

19 V zadevi T-135/03 je družba Agro Baltic od podjetja ZAP januarja 1995 kupila pošiljko, pri čemer so nadaljnji trgovski posli z njo potekali tako, kot je opisano v točki 15 te sodbe.

20 Družba Agro Baltic je družbi SCAC iz Rouena (v nadaljevanju: družba SCAC), pooblaščenega carinskega zastopnika, naložila opravila, potrebna za sprostitev izdelkov v prosti promet v imenu družbe Agro Baltic in za njihovo sprostitev v uporabo v imenu tožeče stranke. V zvezi s tem blagom je šlo za predložitev istemu carinskemu uradu dveh ločenih izvoznih deklaracij z navedbo dveh različnih prejemnikov, tako da bi plačilo carinskih dajatev ločili od plačila DDV.

21 Družba SCAC je uporabila poenostavljeni carinski postopek za sprostitev v prosti promet in v uporabo zgolj v imenu tožeče stranke. V ta namen je v imenu tožeče stranke predložila deklaracijo IM4, h kateri sta bila priložena račun družbe Rellmann in potrdilo EUR.1, da gre za blago iz Poljske.

22 Sprva so pristojni francoski organi sprejeli deklaraciji, ki se nanašata na ti zadevi, odpustili carine na podlagi potrdila EUR.1 ter niso zahtevali plačila protidampinških dajatev.

23 Vendar so po naknadno opravljenem nadzoru menili, da bi morala biti v zvezi z vsemi pošiljkami v zvezi s tema zadevama uporabljena posebna dajatev v višini 19 ekujev na tono, določena v členu 1(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 3319/94. Po njihovem mnenju je bil namreč pravi uvoznik blaga tožeča stranka, ki ji družba ZAP, ki je sicer potrdila zadevne izdelke, ni neposredno izdala računa. Podrobneje, glede primera, ki je predmet zadeve T-134/03, so pristojni francoski organi menili, da pomeni vmesno skladiščenje blaga ob upoštevanju njegove izredne kratkotrajnosti *fictio juris* in da je tožeča stranka v treh poslih blago dejansko kupila še pred predložitvijo deklaracij za sprostitev v prosti promet v imenu družbe Agro Baltic.

Podrobneje, glede primera, ki je predmet zadeve T-135/03, so pristojni francoski organi menili, da je bila predložena le ena deklaracija za sprostitev v prosti promet in za sprostitev v uporabo v imenu tožeče stranke.

24 Ob upoštevanju navedenega so v primeru, ki je predmet zadeve T-134/03, uradniki Centre du renseignement d'orientation et de contrôle de Poitiers (center za informiranje, usmerjanje in kontrolo v Poitiersu) 4. decembra 1998 sestavili zapisnik, v katerem je ugotovljeno, da je šlo v obravnavanih primerih za izogibanje plačilu dajatev in taks v skupnem znesku 3.911.497 francoskih frankov (FRF) (564.855 EUR). V primeru, ki je predmet zadeve T-135/03, pa je medregijska carinska direkcija v Rouenu 13. novembra 1997 sestavila zapisnik, iz katerega izhaja, da bi morale biti naložene dajatve in takse v skupnem znesku 840.271 FRF (128.098 EUR).

25 Tožeča stranka je novembra in decembra 1999 pri francoski carinski upravi vložila zahtevka za odpust dajatev v skladu s členom 239 carinskega zakonika. Francoska carinska uprava je 14. februarja 2002 navedena zahtevka poslala Komisiji, ki ju je evidentirala pod referenčnima številkama REM 02/02 (zadeva T-134/03) in REM 03/02 (zadeva T-135/03).

26 Komisija je z dopisoma z dne 9. in 10. septembra 2002, na katera je odgovor prejela 11. oktobra 2002, tožečo stranko obvestila, da namerava v primerih REM 02/02 in REM 03/02 sprejeti zavrnilno odločitev.

27 V okviru carinskega odbora, oddelka za povračila, se je 12. novembra 2002 sestala skupina strokovnjakov REM/REC. Kot izhaja iz povzetka poročila o tem sestanku, sestavljenega 29. novembra 2002, je bil izid dokončnega glasovanja skupine strokovnjakov v zvezi s primeroma REM 02/02 in REM 03/02 naslednji: „šest delegacij je glasovalo za predlog Komisije, štiri so se vzdržale in pet delegacij je glasovalo proti predlogu Komisije."

28 Komisija, ki je menila, da je tožeča stranka ravnala očitno malomarno, da ni podan poseben položaj in da torej ni razlogov, ki bi upravičevali uporabo člena 239 carinskega zakonika, je 20. decembra 2002 sprejela odločbi C(2002) 5217 konč. (primer REM 02/02) in C(2002) 5218 konč. (primer REM 03/02), s katerima je ugotovila, da odpust uvoznih dajatev ni bil upravičen (v nadaljevanju: sporni odločbi). Odločbi je vročila francoski carinski upravi, ki ju je 10. februarja 2003 poslala tožeči stranki.

Postopek in predlogi strank

29 Tožeča stranka je tožbi v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila 18. aprila 2003.

30 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Sodišče prve stopnje odločilo začeti ustni postopek. V okviru ukrepov procesnega vodstva je pozvalo stranki, naj med obravnavo odgovorita na nekatera vprašanja. Po opredelitvi strank je Sodišče prve stopnje odločilo, da se zadevi T-134/03 in T-135/03 za namen ustnega postopka ali zaradi izdaje sodbe združita.

31 Stranke so podale ustne trditve in odgovore na ustna vprašanja, ki jih je postavilo Sodišče prve stopnje na obravnavi 25. januarja 2005.

32 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— sporni odločbi razglasi za nični;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

33 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

34 V utemeljitev tožbe tožeča stranka navaja tri tožbene razloge, prvi je bistvena kršitev postopka in kršitev pravice do obrambe, drugi očitna napaka pri presoji pri uporabi člena 239 carinskega zakonika in tretji kršitev obveznosti obrazložitve.

Prvi tožbeni razlog: bistvena kršitev postopka in kršitev pravice do obrambe

35 Ta tožbeni razlog je razdeljen na pet delov, kršitev najprej člena 7 ES in člena 5 sklepa o komitologiji, drugič, člena 906(1) izvedbene uredbe, tretjič, člena 4(1) poslovnika odbora za carinski zakonik, četrtič, člena 3 Uredbe št. 1 in nazadnje pravice do obrambe.

Prvi del prvega tožbenega razloga: kršitev člena 7 ES in člena 5 sklepa o komitologiji

— Trditve strank

36 Tožeča stranka v bistvu trdi, da so ukrepi, ki so potrebni za izvedbo carinskega zakonika, predvsem njegovega člena 239, na podlagi člena 247 navedenega zakonika, sprejeti v skladu z regulativnim postopkom iz člena 247a(2). Poudarja, da ta zadnja določba določa, da Komisiji pomaga odbor za carinski zakonik, in se nanaša predvsem na člen 5 sklepa o komitologiji o regulativnem odboru.

37 Tožeča stranka zatrjuje, da je bil „odbor“, ki se je sestal 12. novembra 2002 (glej točko 27 zgoraj), nujno regulativni odbor v smislu člena 5 sklepa o komitologiji.

38 Dalje trdi, da uporaba ponderiranja iz člena 205 ES za glasovanje „odbora“ ni omogočila, da bi se na predlog Komisije dosegla kvalificirana večina 62 glasov.

39 Tožeča stranka zato trdi, da „odbor“ ni podal mnenja v smislu člena 5(4) sklepa o komitologiji in da bi Komisija torej morala brez odlašanja predložiti predlog Svetu in o tem obvestiti Evropski parlament, česar ni storila. Komisija naj bi kljub sprejetju spornih odločb delovala zunaj okvira svojih pristojnosti v nasprotju s členom 7 ES in členom 5 sklepa o komitologiji. S spornima odločbama je zato bistveno kršen postopek.

40 Komisiji, ki trdi (glej točko 45 dalje spodaj), da je zadevni „odbor“ dejansko skupina strokovnjakov, ki jo je sama ustanovila s sprejetjem člena 907 izvedbene uredbe, tožeča stranka ugovarja, da Komisija s sprejetjem navedenega člena 907 ni sprejela ukrepa za izvajanje carinskega zakonika, temveč si neupravičeno in v nasprotju s členom 7 ES podelila pristojnost.

41 Dodaja, da je treba trditev Komisije zavrniti, ker je taka, da bi zaradi neobstoja pravne podlage pomenila nezakonitost člena 907, prvi pododstavek, izvedbene uredbe. Če bi Sodišče prve stopnje to trditev sprejelo, bi se v repliki na podlagi uporabe člena 241 ES sklicevala na nezakonitost člena 907, prvi pododstavek, izvedbene uredbe. Poleg tega se tožeča stranka sklicuje na sodbo Sodišča prve stopnje z dne 28. januarja 2003 v zadevi Laboratoires Servier proti Komisiji (T-147/00, Recueil, str. II-85, točka 45), na podlagi katere „v skladu z ustaljeno sodno prakso nepristojnost institucije, ki je sprejela izpodbijani akt, pomeni zanikanje javnega reda, ki ga mora sodišče Skupnosti preizkusiti po uradni dolžnosti“.

42 Tožeča stranka podredno trdi, da besedilo člena 907, prvi pododstavek, izvedbene uredbe, ki določa sestanke skupine strokovnjakov v okviru „odbora“ in „neodbora“, potrjuje razlago, na podlagi katere je zadevni odbor edini, na katerega se sklicuje člen 906, drugi pododstavek, izvedbene uredbe, in sicer regulativni odbor iz člena 247 carinskega zakonika. Tožeča stranka poleg tega navaja, da če bi bila razlaga Komisije pravilna, se postopek iz člena 906, drugi pododstavek, izvedbene uredbe, iz katerega izhaja, da se odbor iz člena 247 carinskega zakonika sestaja pred sprejetjem vsake odločbe Komisije na področju povračila in odpusta dajatev, torej ne bi spoštoval. Člen 906, drugi pododstavek, izvedbene uredbe naj bi bil zato kršen.

43 Novo besedilo člena 906, drugi pododstavek, izvedbene uredbe (glej točko 10 zgoraj), v katerem se je izraz „odbor“ nadomestil s „skupin[o] strokovnjakov,

predviden[o] v členu 907“, naj ne bi izpodbijalo te trditve, ker je bila ta sprememba sprejeta po tem, ko se je zadevni „odbor“ v obravnavani zadevi sestal.

44 Tožeča stranka nazadnje poudarja, da dejstvo, da je Komisija na lastno pobudo preštela glasove po glasovanju odbora 12. novembra 2002 na podlagi ponderiranja iz člena 205 ES, dejansko potrjuje, da je zadevni „odbor“ resnično regulativni odbor v smislu člena 5 sklepa o komitologiji. V odgovor Komisiji, ki trdi, da se skupina strokovnjakov razlikuje od odbora za carinski zakonik – čeprav je z njim povezana – ker se sestaja v okviru odbora na podlagi člena 907 izvedbene uredbe (glej točko 49 spodaj), tožeča stranka zatrjuje, da ni ustrezne proračunske postavke za to vrsto strokovnjakov, da je njena sestava enaka sestavi odbora za carinski zakonik in da se določbe poslovnika odbora za carinski zakonik v zvezi z njegovim dnevnim redom ne nanašajo nanj.

45 Komisija trdi, da je tožeča stranka napačno opredelila skupino strokovnjakov regulativnega odbora v smislu člena 5 sklepa o komitologiji. Zatrjuje, da navedena skupina strokovnjakov ni niti regulativni odbor niti katerikoli odbor, ki ga ureja sklep o komitologiji. Dejansko naj bi šlo za skupino strokovnjakov, ki jo je sama ustanovila s sprejetjem člena 907, prvi pododstavek, izvedbene uredbe, edine določbe, ki ureja njen pravni značaj, pristojnost in delovanje.

46 Komisija poleg tega trdi, da člen 239 carinskega zakonika ne določa, da mora odločati o posameznih odpustih ali povračilih dajatev ob pomoči odbora iz člena 247 carinskega zakonika, ampak se nanaša na „primere“ in „podrobnosti postopka“. V skladu s členom 239 carinskega zakonika naj bi Komisiji tako imela nalogo, da sprejme „podrobnosti postopka“ na podlagi postopka odbora, predvidenega v členu 247 carinskega zakonika.

47 Torej naj bi Komisija natančno opredelila te primere in podrobnosti postopka v členu 905 in naslednjih izvedbene uredbe na podlagi postopka, predvidenega v členu 247 carinskega zakonika, tako, da je odločila, da ona odloča o določenih posamičnih zahtevkih za odpust in povračilo.

48 Posledično ne bi bilo niti potrebno niti logično, da bi bila skupina strokovnjakov, ki je navedena v členu 907 izvedbene uredbe, regulativni odbor v smislu sklepa o komitologiji, ker je navedena skupina pozvana, da Komisiji poda mnenje o predlogih posameznih odločb o odpustu ali povračilu, kot v obravnavani zadevi, in ne o spremembi carinske ureditve.

49 Komisija meni, da se je skupina strokovnjakov sestala v skladu s členom 907 izvedbene uredbe „v okviru“ odbora, s katerim je „povezana“. To naj bi v bistvu pomenilo, da se skupina strokovnjakov sestane v enaki sestavi kot odbor za carinski zakonik, vendar z drugačno funkcijo. Posamični spisi o povračilu ali odpustu naj bi bili poslani odboru, da o njih odloča kot skupina strokovnjakov na podlagi člena 907, prvi pododstavek, izvedbene uredbe. Komisija poudarja, da ta sistem skupine strokovnjakov, ki deluje na podlagi lastnih pravil v okviru odborov v smislu sklepa o komitologiji, na številnih področjih delovanja Skupnosti vsekakor deluje že desetletja, čeprav je v postopku potrebne racionalizacije. Trdi, da neskladnosti, ki jih navaja tožeča stranka (točka 44 zgoraj) niso take, da bi vlogo in značaj skupine strokovnjakov postavile pod vprašaj.

50 Komisija meni, da se pravila o štetju glasov iz člena 205 ES za regulativni postopek v obravnavani zadevi ne uporabijo. V zvezi s tem dejstvo, da ponderira glasove skupine strokovnjakov, ne bi smelo zavesti v zmoto niti voditi k napačnemu razumevanju pravnega značaja in položaja navedene skupine strokovnjakov v okviru odbora. Komisija poudarja, da se je večina predstavnikov držav članic v skupini strokovnjakov izrekla za njen predlog, tako da je bilo mnenje navedene skupine podano. Dodaja, da je v vsakem primeru to mnenje popolnoma posvetovalnega značaja in Komisije ne zavezuje.

— Presoja Sodišča prve stopnje

51 Najprej, glede ugovora nezakonitosti, na katerega se sklicuje tožeča stranka, je treba poudariti, da se je nanj sklicevala šele v repliki. Sodišče je torej odločilo, da je področje spora določeno v vlogi, s katero se je začel postopek, in da je ugovor nezakonitosti na stopnji replike nedopusten (sodba Sodišča z dne 11. julija 1985 v združenih zadevah Salerno in drugi proti Komisiji in Svetu, 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 in 10/84, Recueil, str. 2523, točki 36 in 37). Poleg tega ugovor nezakonitosti ni utemeljen na nobenem pravnem in dejanskem elementu, ki naj bi se pojavil med postopkom iz člena 48(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje.

52 Sodišče prve stopnje naj po uradni dolžnosti ne bi postavljalo vprašanja glede domnevne nezakonitosti člena 907(1) izvedbene uredbe. Taka nezakonitost namreč ni predmet javnega reda (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 17. decembra 1959 v zadevi Société des fonderies de Pont-à-Mousson proti Visoki oblasti, 14/59, Recueil, str. 445, 474). Sodišče prve stopnje mora po uradni dolžnosti, kot poudarja tožeča stranka v repliki, preizkusiti nepristojnost stranke, ki je sprejela izpodbijani akt. Nikakor v obravnavani zadevi ni dvoma, da je Komisija pri sprejemanju spornih odločb delovala v okviru svojih pristojnosti. Sporne odločbe so bile namreč sprejete na podlagi člena 907, prvi pododstavek, izvedbene uredbe, ki je bila sama sprejeta na podlagi mnenja odbora za carinski zakonik v skladu s postopkom iz členov 239, 247 in 247a navedenega zakonika. Poleg tega iz sodne prakse ne izhaja, da mora Sodišča prve stopnje po uradni dolžnosti preizkusiti, ali je Komisija s sprejetjem člena 907, prvi pododstavek, izvedbene uredbe kot pravne podlage za sporni odločbi prekoračila pristojnosti. V zvezi s tem zgoraj v točki 41 navedena sodba Laboratoires Servier proti Komisiji, na katero se sklicuje tožeča stranka, ne utemeljuje njenih trditev, ker se nanaša na nepristojnost institucije, ki je sprejela izpodbijani akt, in ne na nepristojnost institucije, ki je sprejela akt, na podlagi katerega je bil sprejet izpodbijani akt.

53 Na podlagi zgoraj navedenega je treba ugovor nezakonitosti, ki ga navaja tožeča stranka, zavrniti kot nedopusten.

54 Dalje je treba preizkusiti vprašanje, ali skupina strokovnjakov, ki se na podlagi člena 907, prvi pododstavek, izvedbene uredbe, sestane „v okviru odbora [za carinski zakonik]“, pomeni regulativni odbor v smislu člena 5 sklepa o komitologiji.

55 V zvezi s tem je treba poudariti, da iz sedme uvodne izjave in člena 5 sklepa o komitologiji izhaja, da je treba regulativni postopek uporabiti za „splošne ukrepe, katerih cilj je izvajanje bistvenih določb temeljnega akta“.

56 Ugotovljeno je torej, da sta sporni odločbi posamična akta in torej povsem brez splošne vsebine.

57 Če bi tako kot tožeča stranka šteli, da je regulativni odbor v smislu člena 5 sklepa o komitologiji, pristojen za to, da poda mnenje o predlogu, ki se nanaša na posamično odločbo o povračilu ali odpustu carinskih dajatev, bi izenačili pojma posamične odločbe in splošnega akta, ki se med seboj v osnovi razlikujeta, na podlagi člena 249 ES in sodne prakse (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 14. decembra 1962 v združenih zadevah Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes in drugi proti Svetu, 16/62 in 17/62, Recueil, str. 901), in kršili zadnjenavedeno določbo, člen 7 ES in sklep o komitologiji.

58 Ta tožbeni razlog zadostuje, da se ugotovi, da skupina strokovnjakov iz člena 907, prvi pododstavek, izvedbene uredbe, ni regulativni odbor v smislu člena 5 sklepa o komitologiji.

59 To ugotovitev utemeljuje besedilo člena 907, prvi pododstavek, izvedbene uredbe. Izraz „v okviru odbora“ pomeni dejstvo, da je skupina strokovnjakov, predvidena v členu 907, organ, ki se na funkcionalni ravni očitno razlikuje od odbora za carinski zakonik. Če bi bil zakonodajalec, v obravnavani zadevi Komisija, želel, da odbor za carinski zakonik s svojim mnenjem sodeluje v okviru posamičnih postopkov za odobritev odpusta ali povračila dajatev, bi prav gotovo uporabil besedno zvezo „po posvetovanju z odborom“.

60 Iz tega izhaja, da je treba prvi del prvega tožbenega razloga zavrniti.

Drugi del prvega tožbenega razloga: kršitev člena 906, prvi pododstavek, izvedbene uredbe

— Trditve strank

61 Tožeča stranka trdi, da je Komisija s tem, da državam članicam ni poslala kopije spisov francoske carinske uprave v petnajstih dneh po tem, ko jih je prejela njena služba, bistveno kršila postopek iz člena 906, prvi pododstavek, izvedbene uredbe. Zatrjuje, da so bili sporni spisi državam članicam poslani le nekaj dni pred sestankom skupine strokovnjakov, navedenim zgoraj v točki 27, kar je nekaj mesecev po izteku roka, ki je določen v členu 906, prvi pododstavek, izvedbene uredbe.

62 Komisija v bistvu navaja, da tožeča stranka s tem, da za uporabo člena 906, prvi pododstavek, izvedbene uredbe, izenači zahtevek za odpust, ki ga francoska carinska

uprava pošlje Komisiji, in predlog za negativno odločitev Komisije, ravna napačno. V utemeljitev tega trdi, da je 28. februarja 2002 državam članicam poslala navedeni zahtevek, ki ga je prejela 14. februarja 2002. V teh okoliščinah naj kršitev postopka, ki jo navaja tožeča stranka, ne bi bila ugotovljena.

63 Komisija dodaja, da čeprav bi navedeno kršitev postopka šteli za utemeljeno, te ne bi bilo mogoče opredeliti kot „bistveno“, to pomeni takšno, ki vpliva na sporne odločbe in ki nujno privede do razglasitve ničnosti teh odločb.

64 Poleg tega Komisija močno dvomi, da bi se subjekt učinkovito skliceval na kršitev člena 906 izvedbene uredbe zato, da bi dosegel ničnost spornih odločb. Trdi, da je namen tega člena hitro zagotavljanje informacij državam članicam, da bi se lahko te pripravile na sodelovanje pri postopku odločanja. Tako če člen 906 daje pravico voditeljem držav, take pravice nikakor ne daje zasebnim subjektom.

— Presoja Sodišča prve stopnje

65 Treba je poudariti, da tožeča stranka, ki v repliki ni odgovorila na trditve, ki jih je Komisija predstavila v obrambi, ni dokazala niti, da Komisija z dopisom z dne 28. februarja 2002 državam članicam ni poslala celotnega spisa, ki je naveden v členih 906, prvi pododstavek, in 905(2) izvedbene uredbe, niti torej tega, da države članice niso bile ustrezno obveščene. V zvezi s tem iz zapisnika sestanka skupine strokovnjakov iz točke 27 zgoraj izhaja, da je bilo posvetovanje o bistvenih točkah zahteve za povračilo izvedeno. Poleg tega iz navedenega zapisnika izhaja, da so odvetniki tožeče stranke poslali dokumente neposredno predstavnikom držav članic,

ki so se sestali v okviru skupine strokovnjakov. V teh okoliščinah tožeča stranka ni dokazala kršitve člena 906 izvedbene uredbe. V nobenem primeru ni dokazala, da bi zatrjevana opustitev vplivala na sporni odločbi.

66 Iz tega izhaja, da je treba drugi del prvega tožbenega razloga zavrniti.

Tretji del prvega tožbenega razloga: kršitev člena 4(1) poslovnika odbora za carinski zakonik

— Trditve strank

67 Tožeča stranka trdi, da gre pri spornih odločbah za bistveno kršitev postopka spornih odločb, ker naj bi bile sprejete v nasprotju s členom 4(1) poslovnika odbora za carinski zakonik, ki določa, da je treba „druge delovne dokumente“ oddati praviloma najpozneje v štirinajstih koledarskih dneh pred datumom seje odbora.

68 Iz stikov, ki so jih odvetniki tožeče stranke imeli neposredno s predstavniki držav članic, ki so se sestali v okviru skupine strokovnjakov, torej izhaja, da so ti prejeli odgovor tožeče stranke z dne 11. oktobra 2002 na dopisa Komisije z dne 9. in 10. septembra 2002 iz točke 26 zgoraj, le sedem koledarskih dni pred sejo. Z dodatnim rokom, ki so ga odobrili za člane skupine strokovnjakov pred glasovanjem, naj bi bil ta rok podaljšan za enajst dni, kar je manj od roka štirinajstih dni iz člena 4(1) poslovnika odbora za carinski zakonik. Tožeča stranka poudarja, da

ta zamuda pri sporočanju trditev v odgovor na dopisa z dne 9. in 10. septembra 2002 pomeni kršitev pravice do obrambe, ki ji omogoča, da se sklicuje na kršitev člena 4 (1) poslovnika odbora za carinski zakonik.

69 Tožeča stranka v utemeljitev trditev navaja sodbo z dne 10. februarja 1998 v zadevi Nemčija proti Komisiji (C-263/95, Recueil, str. I-441, točki 31 in 32), v kateri je Sodišče odločilo, da roka za posredovanje spisa v okviru postopka pred regulativnim odborom ni mogoče skrajšati, in navedlo, da nespoštovanje tega roka pomeni bistveno kršitev postopka, katere posledica je ničnost odločbe, ki jo je sprejela Komisija. Komisiji, ki odgovarja (glej točko 72 spodaj), da zgoraj navedena sodba v obravnavani zadevi ni upoštevna, ker je bila izdana v zvezi s tožbo države članice, katere pravice niso bile spoštovane, tožeča stranka ugovarja, da navedena sodba posebej ne izključuje možnosti, da bi se pravne osebe sklicevale na kršitve, ki so bile storjene med posvetovanjem zadevnega odbora.

70 Komisiji, ki poudarja, da naj bi se subjekt učinkovito skliceval na kršitev člena 4 poslovnika odbora za carinski zakonik (glej točko 73 spodaj), tožeča stranka navaja sodbo Sodišča z dne 15. junija 1994 v zadevi Komisija proti BASF in drugim (C-137/92 P, Recueil, str. I-2555).

71 Komisiji, ki trdi, da so bili roki, določeni v členu 4(2) in (3) poslovnika odbora za carinski zakonik, ob upoštevanju nujnosti te zadeve (točka 75 spodaj) v vsakem primeru spoštovani, tožeča stranka ugovarja, da primer ni bil nujen. Poudarja, da je ta trditev Komisije v nasprotju z dejstvom, da je kljub domnevni nujnosti Komisija članom skupine strokovnjakov odobrila dodatni rok, da se izrečejo o osnutku o negativni odločitvi, ki ji je bil vendar poslan v zakonskih rokih.

72 Komisija trdi, da navajanje tožeče stranke zgoraj v točki 69 navedene sodbe Nemčija proti Komisiji v obravnavani zadevi ni ustrezno. Poudarja, da je bila v zadevi, v kateri je bila izrečena ta sodba, tožeča stranka država članica, ki ni mogla izvajati pristojnosti v okviru odbora zaradi zamude prenosa dokumentov. Nasprotno pa v tej zadevi zamuda – če bi bila dokazana – pri prenosu dokumentov skupini strokovnjakov ne bi vplivala na pravice tožeče stranke.

73 Komisija poleg tega dvomi, da bi se subjekt učinkovito skliceval na kršitev pravila notranjega reda (kot je to v členu 4(1) poslovnika odbora za carinski zakonik) zato, da bi utemeljil predlog za razglasitev ničnosti odločbe, kakršni sta sporni odločbi. V zvezi s tem navaja sodbo Sodišča z dne 7. maja 1991 v zadevi Nakajima proti Svetu (C-69/89, Recueil, str. I-2069, točke od 49 do 51). Komisija v dupliki dodaja, da ni mogoče, da bi tožeča stranka učinkovito navajala zgoraj v točki 70 navedeno sodbo Komisija proti BASF in drugi, ker se v nasprotju z določbo, katere kršitev se navaja v zadevi, v kateri je bila izrečena ta sodba, člen 4(1) poslovnika odbora za carinski zakonik ne nanaša na varstvo pravic podjetij.

74 Komisija poleg tega trdi, da je bil temeljni dokument za uporabo člena 4 poslovnika odbora za carinski zakonik, in sicer osnutek o negativni odločitvi, članom skupine strokovnjakov poslan v roku. Tem naj bi bili že 23. septembra 2002 poslani dopisi v zvezi s „pravico do obrambe“, ki so bili tožeči stranki poslani 9. in 10. septembra 2002.

75 Poleg tega, tudi če bi šteli, da rok štirinajstih dni iz člena 4(1) poslovnika odbora za carinski zakonik ni bil spoštovan, naj bi veljal za splošno pravilo, vendar bi ga bilo mogoče v nujnem primeru spremeniti na podlagi člena 4(2) in (3) tega poslovnika. Torej naj bi bilo v obravnavani zadevi nujno, da je Komisija sprejela sporni odločbi v roku, ki je določen na podlagi člena 907, drugi pododstavek, izvedbene uredbe, ker

bi to, da odgovor ne bi bil poslan v navedenem roku, pomenilo sprejetje zahtevka tožeče stranke.

76 Poleg tega naj tožeča stranka ne bi pokazala, kako je zamuda prenosa njenega dopisa z dne 11. oktobra 2002 vplivala na njene pravice. V teh okoliščinah naj ne bi bilo kršitve člena 4(1) poslovnika odbora za carinski zakonik.

— Presoja Sodišča prve stopnje

77 Ne da bi bilo treba odločati o vprašanju, ali je odgovor tožeče stranke z dne 11. oktobra 2002 na dopisa Komisije z dne 9. in 10. septembra 2002 delovni dokument v smislu člena 4(1) poslovnika odbora za carinski zakonik, niti o tem, ali je šlo za nujni primer v smislu člena 4(2) in (3), je mogoče ugotoviti, da iz spisa izhaja, da so imeli člani skupine strokovnjakov na voljo trinajst koledarskih dni (od 6. do 18. novembra 2002), da so se seznanili z odgovorom tožeče stranke.

78 Glede zgoraj v točki 69 navedene sodbe Nemčija proti Komisiji, na katero se sklicuje tožeča stranka, zadostuje, da ugotovimo, da ker skupina strokovnjakov ni bila regulativni odbor, rešitve, ki je bila sprejeta v tej sodbi, v teh zadevah ni mogoče uporabiti.

79 Sicer pa je treba poudariti, da je namen člena 4(1) poslovnika odbora za carinski zakonik zagotoviti notranje delovanje tega odbora ob polnem spoštovanju posebnih pravic njegovih članov. Iz tega izhaja, da ni mogoče, da bi fizične ali pravne osebe

uveljavljale domnevno kršitev tega pravila, katerega namen ni zagotavljanje varstva posameznikov (glej v tem smislu zgoraj v točki 73 navedeno sodbo Nakajima proti Svetu, točke od 49 do 51). Tožeča stranka je torej bila tretja stranka, nasprotno od Nemčije v zgoraj v točki 69 navedeni sodbi Nemčija proti Komisija, rešitve, ki je bila sprejeta v navedeni sodbi, tudi iz tega razloga v obravnavani zadevi ni mogoče uporabiti.

80 Iz tega izhaja, da je treba tretji del prvega tožbenega razloga prav tako zavrniti.

Četrti del prvega tožbenega razloga: kršitev člena 3 Uredbe št. 1

— Trditve strank

81 Tožeča stranka poudarja, da predstavniki določenih držav članic, ki so se sestali v okviru skupine strokovnjakov, niso prejeli določenih dokumentov spisa Komisije v svojem jeziku. To je še posebej obžalovanja vredno zaradi kompleksnosti in tehničnega značaja spisov v obravnavani zadevi pa tudi zaradi kratkega roka, ki je bil določen predstavnikom držav članic za njihovo preučevanje. Tožeča stranka trdi, da so se zato nekateri predstavniki držav članic pritožili, da niso prejeli zadevnih dokumentov v svojem jeziku. V teh okoliščinah naj bi bili sporni odločbi sprejeti v nasprotju s členom 3 Uredbe št. 1 in zato bistveno kršili postopek.

82 Tožeča stranka v repliki poudarja, da pristop Komisije, naveden v točki 85 spodaj, izvzema vsakršen pravni nadzor, kadar država članica ne postavi vprašanja o kršitvi zadevne ureditve.

83 Komisija najprej določa, da upravna praksa skupine strokovnjakov (o kateri navaja, da nima zakonodajne funkcije) pomeni posredovanje dopisa v zvezi s „pravico do obrambe“ (iz točke 26 zgoraj) predstavnikom držav članic v njihovem jeziku, s tem, da so bili drugi dokumenti poslani v francoščini in angleščini.

84 Komisija nato trdi, da tožeča stranka ne dokazuje, kako je uporabljena praksa vplivala na njen pravni položaj. Trdi, da je mogoče, da ta praksa vpliva na pravice držav članic naslovnic zadevnih dokumentov, vendar meni, da v tem primeru pravice uveljavljajo države članice.

85 V teh okoliščinah ni mogoče, da bi se posameznik učinkovito skliceval na kršitev pravice države članice, ker ta ni vložila pritožbe. V obravnavani zadevi naj torej predstavniki držav članic zaradi postopka ne bi niti ugovarjali niti zahtevali prevoda.

— Presoja Sodišča prve stopnje

86 Namen člena 3 Uredbe št. 1 je zagotoviti, da so dokumenti, ki jih institucija Skupnosti pošlje državi članici ali osebi, za katero velja zakonodaja države članice, sestavljeni v jeziku te države. V obravnavani zadevi torej naslovnik zadevnih dokumentov Komisije ni bila tožeča stranka, ampak predstavniki držav članic v sestavi skupine strokovnjakov, ki je navedena v členu 907 izvedbene uredbe. Ker namen navedene določbe v obravnavani zadevi torej ni zagotavljanje pravic tožeče stranke ali njenega pravnega položaja v upravnem postopku odpusta uvoznih dajatev, se naj ta ne bi sklicevala na domnevno kršitev tega pravila.

87 Poleg tega tožeča stranka v nobenem primeru ni dokazala, da bi katerikoli član skupine strokovnjakov zaradi neobstoja kake jezikovne različice enega od dokumentov, ki ga je posredovala Komisija, imel težave s sodelovanjem pri oblikovanju mnenja te skupine. Na eni strani je namreč dokaz tožeče stranke le potrdilo, ki ga je sama sestavila in podpisala. Na drugi strani celota podatkov, ki jih vsebuje spis, ne omogoča take ugotovitve.

88 Iz tega izhaja, da je treba tudi četrti del prvega tožbenega razloga zavrniti.

Peti del prvega tožbenega razloga: kršitev pravice do obrambe

— Trditve strank

89 Tožeča stranka trdi, da Komisija ni spoštovala pravice do obrambe, ker ji ni omogočila zaslišanja, niti enostavnega in širokega dostopa do dokumentov, ki jih je zahtevala.

90 Najprej, tožeča stranka glede zaslišanja trdi, da je 2. oktobra 2002 od Komisije zahtevala, da jo glede predmeta te zadeve ustno zasliši. Ta zahteva je bila zavrnjena z dopisom z dne 8. oktobra 2002, ker postopek, ki se uporabi na podlagi člena 906a izvedbene uredbe, določa, da zadevna oseba izrazi svoje stališče pisno, in ker je služba Komisije pred vložitvijo prvotnega zahtevka za odpust trikrat sprejela tožečo stranko. Poleg tega naj bi Komisija v spornih odločbah poudarila, da tožeča stranka ni dokazala, da lahko svoje stališče poda le ustno.

91 Tožeča stranka meni, da zavrnitev Komisije pomeni kršitev pravice do zaslišanja in očitno napako pri presoji.

92 Tožeča stranka poudarja, da je na podlagi ustaljene sodne prakse spoštovanje pravice do obrambe v vsakem postopku, ki poteka zoper osebo in ki lahko privede do akta, ki posega v položaj, temeljno načelo prava Skupnosti, ki ga je treba zagotoviti, celo kadar ni ureditve o zadevnem postopku (sodbe Sodišča z dne 12. februarja 1992 v združenih zadevah Nizozemska in drugi proti Komisiji, C-48/90 in C-66/90, Recueil, str. I-565, točka 44; z dne 29. junija 1994 v zadevi Fiskano proti Komisiji, C-135/92, Recueil, str. I-2885, točka 39; in z dne 24. oktobra 1996 v zadevi Komisija proti Lisrestal in drugi, C-32/95 P, Recueil, str. I-5373, točka 21; sodba Sodišča prve stopnje z dne 10. maja 2001 v združenih zadevah Kaufring in drugi proti Komisiji, T-186/97, T-187/97, od T-190/97 do T-192/97, T-210/97, T-211/97, od T-216/97 do T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 in T-147/99, Recueil, str. II-1337, točka 151). Tožeča stranka dalje trdi, da je Sodišče priznalo pravno načelo ustnega postopka (*audi alteram partem*) kot glavno pravilo postopka, predvsem na področju upravnega postopka (sodbe Sodišča z dne 23. oktobra 1974 v zadevi Transocean Marine Paint proti Komisiji, 17/74, Recueil, str. 1063; z dne 13. februarja 1979 v zadevi Hoffman-La Roche proti Komisiji, 85/76, Recueil, str. 461, in z dne 26. junija 1980 v zadevi National Panasonic proti Komisiji, 136/79, Recueil, str. 2033). Dodaja, da mora biti z vidika diskrecijske pravice, ki jo ima Komisija, ko sprejema odločbo na podlagi klavzule pravičnosti člena 239 carinskega zakonika, spoštovanje pravice do zaslišanja toliko bolj zagotovljeno (sodbe Sodišča prve stopnje z dne 9. novembra 1995 v zadevi France-aviation proti Komisiji, T-346/94, Recueil, str. II-2841, točka 34; z dne 19. februarja 1998 v zadevi Eyckeler & Malt proti Komisiji, T-42/96, Recueil, str. II-401, točka 77; z dne 17. septembra 1998 v zadevi Primex Produkte Import-Export in drugi proti Komisiji, T-50/96, Recueil, str. II-3773, točka 60; z dne 18. januarja 2000 v zadevi Mehibas Dordtselaan proti Komisiji, T-290/97, Recueil str. II-15, točka 46, ter zgoraj navedena sodba Kaufring in drugi proti Komisiji, točka 152).

93 Tožeča stranka torej meni, da je treba v bistvu pravico do zaslišanja razlagati široko, in sicer, da ima pravico do pisnega in ustnega zaslišanja. Glede tega dejstvo, da izvedbena uredba v členu 906a določa samo pisni postopek, ne pomeni, da je ustni postopek izrecno izključen. Tožeča stranka v zvezi s tem navaja področja

konkurenčnega prava in protidampinškega prava, v katerih so določeni pisni in ustni postopki. Dodaja, da je na področju državnih pomoči sodna praksa sprejela načelo ustnega zaslišanja, ki ni formalno urejeno s predpisi.

94 Tožeča stranka trdi, da se na podlagi sodne prakse Sodišča zadevni osebi da možnost, da učinkovito predstavi svoje stališče med upravnim postopkom (sodba Sodišča z dne 11. novembra 1987 v zadevi Francija proti Komisiji, 259/85, Recueil, str. 4393, točka 12). V praksi je posledica tega možnost udeleženega, da je ustno zaslišan. Tako bi bilo treba tudi člen 6 Evropske konvencije o človekovih pravicah in temeljnih svoboščinah razlagati široko, in sicer tako, da vključuje pravico do pisnega, vendar tudi do ustnega zaslišanja.

95 V teh okoliščinah tožeča stranka trdi, da Komisija s tem, da je zavrnila njeno zahtevo za ustno zaslišanje, ker ni dokazala, da bi moralo biti njeno stališče predstavljeno ustno, ni spoštovala zgoraj navedene sodne prakse, in to neutemeljeno. Tožeča stranka poleg tega trdi, da tega ni bila dolžna dokazati.

96 Na koncu tožeča stranka trdi, da je edino ustrezno vprašanje, ali je imela med postopkom možnost, da učinkovito predstavi svoje stališče v odgovor očitkom Komisije. V tem primeru naj torej ne bi bilo tako. Dejansko tožeča stranka namreč navaja, da jo je služba Komisije sprejela trikrat, vendar naj bi ti razgovori potekali veliko časa pred prenosom zahtevka za odpust Komisiji in z različnimi sogovorniki. Poleg tega med temi razgovori tožeča stranka ni bila seznanjena z nobenimi trditvami Komisije preprosto zato, ker se še sam postopek pred Komisijo ni začel. Tožeča stranka meni predvsem, da samo pisno posredovanje med njo, francosko upravo in Komisijo ni omogočilo pojasnitve določenih bistvenih točk. Teh točk bi se bilo mogoče lotiti v okviru bolj neposrednega in dinamičnega postopka, kot je zaslišanje službe Komisije, s katerim naj bi se spoštovala pravica do obrambe. Kot primer tožeča stranka navaja, da v zadevi T-134/03 ni bilo mogoče, da bi samo pisno

izrazila svoje dvome, ki jih ima francoska carinska uprava glede tega, da je tehnično napako storila družba Cogema, dvome, ki naj bi francosko carinsko upravo vodili do ugotovitve o neobstoju posebnega položaja. V zadevi T-135/03 naj se Komisija v bistvu ne bi lotila vprašanja, ali je šlo za izogibanje tožeče stranke protidampinški zakonodaji, ta element pa naj bi bil bistven za ugotovitev morebitnega obstoja posebnega položaja v smislu člena 239 carinskega zakonika.

97 Drugič, glede dostopa do spisa tožeča stranka s sklicevanjem na člen 1 Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, str. 43) trdi, da je Komisija na dan vložitve predloga s težavo in le delno ugodila njeni upravičeni prošnji za dostop do določenih dokumentov.

98 Tožeča stranka natančneje navaja, da je 23. januarja 2003 Komisijo prosila za dostop do zapisnika sestanka skupine strokovnjakov 12. novembra 2002, nato je 24. februarja in 20. marca 2003 spremenila svoj zahtevek zaradi izredne skromnosti podatkov, ki jih je posredovala Komisija z dopisom z dne 3. februarja 2003.

99 Prvič, Komisija glede obravnave meni, da je imela stranka na razpolago sredstva, da predstavi svoje stališče in da poda svoje obsežne in podrobne odgovore 11. oktobra 2002 v zadevi REM 02/02. Navaja tudi, da je s tem, da je tožečo stranko trikrat sprejela, dokazala široko odprtost. Poleg tega trdi, da bi lahko bila trditev tožeče stranke upoštevna, če bi dokazala, da ni bilo mogoče, da bi učinkovito predstavila

svoje stališče. Tožeča stranka torej nikakor ni dokazala, da je izključno pisna korespondenca zmanjšala učinkovitost njene obrambe.

100 Dalje Komisija zatrjuje, da se sodna praksa, ki jo navaja tožeča stranka, nanaša na položaj pred začetkom veljavnosti Uredbe št. 1677/98, ki je v izvedbeno uredbo uvedla predvsem nov člen 906a, ki določa, da vložnik zahtevka za povračilo ali odpust Komisiji pisno predloži svoje ugovore, ko ta predvideva sprejetje neugodne odločbe.

101 Komisija poudarja, da so bile te nove določbe uporabljene v okviru zgoraj v točki 92 navedene sodbe Kaufring in drugi proti Komisiji. Poudarja, da Sodišče prve stopnje odločbe Komisije v tej zadevi ni razglasilo za nično, ker ni bilo obravnave, in da je možnost pisne predstavitve stališč na podlagi člena 906a izvedbene uredbe štelo za zadostno.

102 Drugič, Komisija glede dostopa do dokumentov ocenjuje, da trditev tožeče stranke ni upoštevna. Navaja, da je tožeči stranki posredovala vse zahtevane dokumente. Komisija poleg tega opozarja, da je bila glede samega dokumenta, do katerega tožeča stranka ni imela takojšnjega dostopa, in sicer zapisnika sestanka skupine strokovnjakov, ustrezna prošnja za dostop vložena 23. januarja 2003, kar je po datumu sprejetja sporne odločbe. Čeprav bi bil torej dostop do dokumentov zavrnjen, kar ni bil, ta zavrnitev po svoji naravi ne bi mogla vplivati na veljavnost sporne odločbe.

103 Podredno Komisija trdi, da je bila ugotovljena zamuda prenosa navedenega zapisnika dokumenta z vidika Uredbe št. 1049/2001 utemeljena. Zadevni dokument naj bi namreč vseboval občutljive informacije v zvezi s poslovnimi interesi in odvetnik tožeče stranke naj ne bi takoj pri vložitvi prošnje za dostop dokazal svoje pristojnosti.

104 Komisija nazadnje poudarja, da tožeča stranka ni navedla kršitve člena 906a izvedbene uredbe.

— Presoja Sodišča prve stopnje

105 Najprej je treba opozoriti, da načelo spoštovanja pravice do obrambe določa, da se posamezniku, v zvezi s katerim je mogoče sprejeti odločbo, ki posega v položaj, da možnost, da učinkovito predstavi svoje stališče vsaj glede dokazov, na podlagi katerih je Komisija sprejela svojo odločbo (glej v tem smislu zgoraj v točki 92 navedene sodbe Fiskano proti Komisiji, točka 40; Komisija proti Lisrestal in drugi, točka 21, in Kaufring in drugi proti Komisiji, točka 153).

106 Kadar Komisija sprejema odločbe na podlagi člena 239 carinskega zakonika, je spoštovanje pravice do obrambe vložnika zahtevka za povračilo zagotovljeno s postopkom iz člena 906a izvedbene uredbe (glej točko 11).

107 V obravnavani zadevi je bil po tem postopku v prilogi k dopisu z dne 9. septembra 2002 (glej točko 26) izdan memorandum desetih strani, v katerem sta bila navedena

dejanski in pravni okvir, na podlagi katerih je Komisija sprejela negativno odločitev v primerih REM 02/02 in REM 03/02. Poleg tega je tožeča stranka pravico do učinkovite predstavitve stališča glede ugovorov Komisije uveljavila z dopisom z dne 11. oktobra 2002, ki je obsegal 24 strani, ki jih je dopolnjevalo 14 prilog v primeru REM 02/02, in 21 strani, ki jih je dopolnjevalo 10 prilog v primeru REM 03/02, v katerih so bila podana pojasnila in trditve.

108 Prvič, glede zavrnitve zahteve tožeče stranke za zaslišanje na obravnavi zadostuje, da ugotovimo, da niti posebna določba o zadevnem upravnem postopku, to je člen 906a izvedbene uredbe, niti splošno načelo spoštovanja pravice do obrambe vložniku zahtevka za odpust ne dodeljujeta pravice do take obravnave.

109 Poleg tega poseben značaj odločbe, ki jo je sprejela Komisija na podlagi člena 239 carinskega zakonika, od vložnika zahtevka za odpust nikakor ne zahteva odobritve možnosti, da poleg pisne predstavitve svojih ugotovitev svoje stališče izrazi tudi ustno.

110 Sodišče prve stopnje torej meni, da je tožeča stranka z dopisom z dne 11. oktobra 2002 v celoti uveljavila možnost, ki ji je bila dana, da Komisiji predstavi svoje stališče. Primeri, ki jih je tožeča stranka navedla (glej točko 96) v utemeljitev nasprotnega stališča, niso taki, da bi to ugotovitev postavljali pod vprašaj, ker ti primeri ne razkrivajo ničesar, kar tožeča stranka ne bi mogla pisno uveljavljati.

111 Drugič, glede dostopa do dokumentov je treba ugotoviti, kot utemeljeno opozarja Komisija, da je bila prošnja za dostop vložena po sprejetju spornih odločb, med pripravo na ti tožbi. Čeprav bi bila ugotovljena kršitev Uredbe št. 1049/2001, ki jo navaja tožeča stranka, ne bi mogla vplivati na veljavnost spornih odločb, ki jih je treba presoditi na dan njihovega sprejetja. Poleg tega Sodišče prve stopnje opozarja, da tožeča stranka ni dokazala, da ni imela dostopa do zahtevanih dokumentov. V bistvu je bilo Komisiji poslano celotno besedilo zapisnika sestanka skupine strokovnjakov.

112 Iz tega izhaja, da je treba peti del prvega tožbenega razloga zavrniti v obeh delih.

113 Ker nobeden od petih delov prvega tožbenega razloga ni bil utemeljen, je treba ta tožbeni razlog zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji na podlagi člena 239 carinskega zakonika

114 Drugi tožbeni razlog je očitna napaka pri presoji, ki naj bi jo storila Komisija, ko je štela, da pogoji člena 239 carinskega zakonika niso bili izpolnjeni. Razdeljen je na tri dele. Prvi del je zavrnitev Komisije, da bi priznala obstoj posebnega položaja. Drugi del je neobstoj goljufivega ravnanja tožeče stranke. Tretji del je zavrnitev Komisije, da bi ugotovila neobstoj očitne malomarnosti tožeče stranke.

115 Ni sporno, da tožeča stranka ni storila goljufivega ravnanja, tako da drugega dela ni treba preizkusiti. Najprej je treba preizkusiti tretji del, domnevo neobstoja malomarnosti tožeče stranke.

Trditve strank

116 Tožeča stranka opozarja, da je eden od kumulativnih pogojev za uporabo člena 239 carinskega zakonika neobstoj očitne malomarnosti subjekta. Dodaja, da je obstoj očitne malomarnosti na podlagi sodne prakse (zgoraj v točki 92 navedena sodba Kaufring in drugi proti Komisiji, točka 278) odvisen od možnosti odkritja napake v smislu člena 220(2) carinskega zakonika.

117 Da bi presodili možnost odkritja napake v smislu zadnjenavedene določbe, je treba upoštevati predvsem natančnost napake, strokovne izkušnje in skrbnost gospodarskega subjekta (sodbe Sodišča z dne 26. junija 1990 v zadevi Deutsche Fernsprecher, C-64/89, Recueil, str. I-2535, točka 24; z dne 8. aprila 1992 v zadevi Beirafio, C-371/90, Recueil, str. I-2715, točka 21; z dne 16. julija 1992 v zadevi Belovo, C-187/91, Recueil, str. I-4937, točka 17, in z dne 1. aprila 1993 v zadevi Hewlett Packard Francija, C-250/91, Recueil, str. I-1819, točka 22). To presojo je treba narediti ob upoštevanju posebnih okoliščin (sodba Sodišča z dne 14. maja 1996 v združenih zadevah Faroe Seafood in drugi, C-153/94 in C-204/94, Recueil, str. I-2465, točka 101).

118 Tožeča stranka ob upoštevanju teh načel trdi, da je Komisija s tem, ko je štela, da pogoji v zvezi z neobstojem očitne malomarnosti v obravnavani zadevi niso bili izpolnjeni, storila očitno napako pri presoji.

119 Prvič, glede natančnosti napake je treba na podlagi sodne prakse to preizkusiti med drugim ob upoštevanju obdobja, v katerem so pristojni organi delali napako.

120 Tožeča stranka torej meni, da naj bi Komisija s tem, da je preizkusila zgolj možnost, da bi carinski organi storili napako, in jo nato zanikala, neupravičeno uradno zavrnila merilo obdobja. V obravnavanih zadevah bi bilo treba prej upoštevati napake, ki so jih storili carinski zastopniki, in sicer v zadevi T-134/03, navidezno skladiščenje družbe Cogema, in v zadevi T-135/03, da družba SCAC s tem, da je izbrala poenostavljen carinski postopek, ni spoštovala navodil, ki so bila naslovljena nanjo.

121 Tožeča stranka trdi, da kljub svojim strokovnim izkušnjam in skrbnosti ni mogla niti predvideti niti opaziti teh napak carinskih zastopnikov.

122 Drugič, tožeča stranka glede strokovnih izkušenj gospodarskega subjekta navaja, da je treba na podlagi sodbe Sodišča z dne 11. novembra 1999 v zadevi Söhl & Sölke (C-48/98, Recueil, str. I-7877, točka 57) raziskati, ali so dejavnost tega subjekta zlasti uvozne in izvozne transakcije in ali ima zadevni subjekt predhodne izkušnje z izvajanjem teh transakcij.

123 Tožeča stranka poudarja, da pogosto uvaža proizvode iz Uredbe št. 3319/94. To pa naj ne bi pomenilo, da je strokovnjakinja za carinske postopke, ki se za to vrsto blaga uporabljajo v Franciji. Prav zato naj bi se obrnila na pristojnega carinskega zastopnika in naj ne bi bila sposobna opaziti njegove napake.

124 Tretjič, glede skrbnosti tožeče stranke ta navaja, da se mora na podlagi zgoraj v točki 122 navedene sodbe Söhl & Söhlke (točka 58) vsak subjekt, ki dvomi o pravilni uporabi določb, zaradi neuporabe katerih lahko nastane carinski dolg, poiskati in se seznaniti z vsemi mogočimi pojasnili, da ne bi kršil zadevne določbe.

125 Tožeča stranka naj bi torej v teh zadevah dokazala vso potrebno skrbnost. Najprej, po sprejetju uredbe naj bi zamenjala carinski postopek, ki ga je upoštevala do takrat, da ne bi prišlo do neposrednega zaračunavanja. Tožeča stranka nato trdi, da so napake pri zaračunavanju, ki so posamične in manjšega pomena in na katere je opozorila Komisija, znotraj normalnih tveganj v poslovanju in da ji ni mogoče pripisati malomarnosti, ker so bile navedene napake popravljene.

126 Tožeča stranka v repliki zatrjuje, da domnevna neizvedljivost njenih navodil družbama Cogema in SCAC in to, da ni izkoristila možnosti povračila dajatev, določene z Uredbo Sveta (ES) št. 384/96 z dne 22. decembra 1995 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL 1996, L 56, str. 1), kot je bila spremenjena, z vidika ustaljene sodne prakse (glej točko 124 zgoraj) nista v nobeni povezavi z domnevo, da ni ravnala skrbno.

127 Tožeča stranka zato meni, da ji nikakor ni mogoče očitati, da ni ravnala skrbno. Iz zgoraj navedenega izhaja, da ji ni mogoče pripisati nobene očitne malomarnosti.

128 Prvič, Komisija glede natančnosti napake poudarja, da trditev tožeče stranke o zmanjšani odgovornosti zaradi domnevne napake carinskega zastopnika ni utemeljena. V okviru postopka za odpust dajatev dejansko ni mogoče, da bi bil subjekt oproščen svoje odgovornosti zaradi resnične ali neresnične napake zastopnika. Morebitna pogodbena obveznost zastopnika bi ovirala postopek, v okviru katerega je bila sprejeta izpodbijana odločba.

129 Poleg tega Komisija zatrjuje, da je tožeča stranka napako zastopnika zamenjala za napako carinskega organa, le zadnjenavadena bi lahko prispevala k nastanku posebnega položaja.

130 Drugič, Komisija glede strokovnih izkušenj tožeče stranke najprej trdi, da njenih strokovnih izkušenj ni mogoče presojati v okviru samo ene države članice. Ob upoštevanju sodne prakse naj bi za to, da bi bilo mogoče šteti, da ima tožeča stranka zahtevane strokovne izkušnje, zadostovalo, da je izvedla nekaj uvoznih transakcij enakega blaga, kot je zadevno, v Evropski uniji in da na splošno izvaja uvozne in izvozne transakcije. Tako naj bi bilo torej v obravnavani zadevi in tožečo stranko bi bilo treba zlasti, ker si je priskrbela svojega davčnega zastopnika v Franciji, družbo Champagne Fertilisants, in to od prve dostave zadevnega blaga, šteti za izkušen gospodarski subjekt.

131 Komisija dodaja, da je tožeča stranka dokazala neskrbnost s tem, da je kljub zatrjevani neizkušenosti, carinskim zastopnikom prej dajala natančna navodila, kot pa jih prosila za nasvet, in to zlasti, ker se pojavljajo težave pri uporabi Uredbe št. 3319/94.

132 Tretjič, Komisija je glede skrbnosti tožeče stranke s tem, da je priznala, da so pri zaračunavanju mogoče napake, odgovorila, da tožeča stranka ni bila skrbna tudi z drugih vidikov, kot naj bi to izhajalo iz odstavkov od 79 do 82 odločbe REM 02/02 in odstavkov od 75 do 79 odločbe REM 03/02.

133 Tožeča stranka naj bi carinskim zastopnikom dajala predvsem neizvedljiva navodila in naj ne bi zagotovila njihove izpolnitve.

134 Poleg tega naj tožeča stranka ne bi poskušala izkoristiti možnosti povračila, določene v členu 11(8) Uredbe št. 384/96, ker je dovolila, da se je iztekel ustrezen rok.

Presoja Sodišča prve stopnje

135 Uvodoma je treba spomniti, da je treba pri presoji, ali gre za očitno malomarnost v smislu člena 239 carinskega zakonika, upoštevati zlasti kompleksnost predpisov, katerih neizpolnitev je povzročila nastanek carinskega dolga, pa tudi strokovne izkušnje in skrbnost subjekta (zgoraj v točki 122 navedena sodba Söhl & Söhlke, točka 56, in sodba Sodišča z dne 13. marca 2003 v zadevi Nizozemska proti Komisiji, C-156/00, Recueil, str. I-2527, točka 92).

136 Iz ustaljene sodne prakse sicer izhaja, da ima Komisija pri sprejemanju odločbe na podlagi člena 239 carinskega zakonika diskrecijsko pravico (zgoraj v točki 92

navedena sodba Mehibas Dordtselaan proti Komisiji, točki 46 in 78). Prav tako je treba poudariti, da je povračilo ali odpust uvoznih ali izvoznih dajatev, ki se lahko odobri le pod določenimi pogoji in v posebej predvidenih primerih, izjema od normalnega uvoznega in izvoznega sistema in da je posledično določbe o takem povračilu ali odpustu treba razlagati restriktivno. Podrobneje, ker je neobstoj očitne malomarnosti pogoj *sine qua non*, da se lahko zahteva povračilo ali odpust uvoznih dajatev, je treba ta pojem razlagati tako, da ostane število primerov povračila ali odpusta omejeno (zgoraj v točki 122 navedena sodba Söhl & Söhlke, točka 52).

137 Prvič, glede kompleksnosti teh predpisov, katerih neizpolnitev je povzročila nastanek carinskega dolga, zadostuje poudariti, da je Sodišče prve stopnje že odločilo (sodba z dne 21. septembra 2004 v zadevi Gondrand Frères proti Komisiji, T-104/02, ZOdl., str. II-3211, točke od 59 do 62 in 66), da pri razlagi člena 1(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 3319/94 ni posebnih težav.

138 Sodišče prve stopnje glede natančnosti napake trdi, da sodna praksa, ki jo navaja tožeča stranka (zgoraj točka 117), ni upoštevna, ker je v obravnavani zadevi sporna samo domnevna napaka zastopnikov, in ne carinskega organa.

139 Vendar je treba poudariti, da Komisija upravičeno trdi, da ni mogoče, da bi bila tožeča stranka oproščena svoje odgovornosti zaradi resnične ali neresnične napake zastopnikov. V zvezi s tem je treba opozoriti, da je uvozni sistem zadevnih proizvodov izdelala sama tožeča stranka, ki je poleg tega prosto izbrala svoje carinske zastopnike, zato za uporabo člena 239 carinskega zakonika ni posebej pomembno vedeti, kdo od subjektov in njihovih pooblaščenih zastopnikov je storil morebitno napako, ki je povzročila nastanek carinskega dolga. Proračun Skupnosti naj ne bi v nobenem primeru dopuščal take napake (glej v tem smislu, glede

neobstoja posebnega položaja, zgoraj v točki 92 navedeno sodbo Mehibas Dordtselaan proti Komisiji, točke od 76 do 78 ter 82 in 83).

140 Drugič, Sodišče prve stopnje glede strokovnih izkušenj tožeče stranke opozarja, da je treba raziskati, ali gre za gospodarski subjekt, katerega poklicna dejavnost so v glavnem uvozne in izvozne transakcije in ali je že pridobil določene izkušnje pri izvajanju teh operacij (zgoraj v točki 122 navedena sodba Söhl & Söhlke, točka 57).

141 V zvezi s tem je treba navesti, da je tožeča stranka sama priznala, da je pridobila neke izkušnje pri uvoznih transakcijah dušikovih proizvodov, na katere se nanaša Uredba št. 3319/94. Poleg tega je tožeča stranka, kot Komisija upravičeno poudarja, začela enake proizvode uvažati že pred nastankom dejanskega stanja v teh zadevah. V teh okoliščinah Komisija upravičeno meni, da je tožeča stranka imela zahtevane strokovne izkušnje, in to od prve dobave v primeru REM 02/02.

142 Tretjič, Sodišče prve stopnje glede skrbnosti subjekta opozarja, da je njegova dolžnost, da v primeru dvomov glede natančne uporabe predpisov, katerih neizpolnitev je povzročila nastanek carinskega dolga, poišče in se seznani z vsemi mogočimi pojasnili, da ne bi kršil zadevne določbe (zgoraj v točki 122 navedena sodba Söhl & Söhlke, točka 58).

143 Torej, kot Komisija upravičeno poudarja, iz spisa izhaja, da tožeča stranka, ki kljub temu, da navaja domnevno neizkušenost s carinskimi postopki za zadevne proizvode

in tudi težave v zvezi z uporabo Uredbe št. 3319/94, ne samo, da nikakor ni zaprosila za nasvete carinskih zastopnikov, ampak jim je poleg tega dala zelo natančna navodila. Treba je poudariti, da je Komisija v spornih odločbah obrazložila, zakaj bi tožeča stranka morala dvomiti o natančni uporabi predpisov, katerih neizpolnitev lahko povzroči nastanek carinskega dolga (glej v tem smislu zgoraj v točki 92 navedeno sodbo Kaufring in drugi proti Komisiji, točka 296).

144 Poleg tega napake tožeče stranke pri zaračunavanju prav tako dokazujejo pomanjkanje skrbnosti z njene strani.

145 Nasprotno pa naj tožeči stranki ne bi bilo mogoče očitati, da ni izkoristila možnosti iz člena 11(8) Uredbe št. 384/96. Pregled se namreč izvaja v primeru spremembe podatkov, na podlagi katerih so bile določene vrednosti, uporabljene v uredbi o protidampinških dajatvah. Njegov namen je torej, da se naložene dajatve prilagodijo razvoju elementov, ki so bili razlog za njihovo uvedbo, in zanj se predpostavlja sprememba teh elementov (sodba Sodišča prve stopnje z dne 29. junija 2000 v zadevi Medici Grimm proti Svetu, T-7/99, Recueil, str. II-2671, točka 82).

146 Ravnanja tožeče stranke, kot celote, v okviru zadevnih transakcij ni mogoče šteti za dovolj skrbno.

147 Iz vseh zgornjih ugotovitev izhaja, da Komisija s tem, ko je štela, da pogoj v zvezi z neobstojem očitne malomarnosti v spornih odločbah ni bil izpolnjen, ni storila

očitne napake pri presoji. Tretji del drugega tožbenega razloga je treba zato zavrniti kot neutemeljen.

148 Poleg tega iz besedila člena 905 izvedbene uredbe izhaja, da je povračilo uvoznih dajatev odvisno od sočasne izpolnitve dveh kumulativnih pogojev, prvič, obstoja posebnega položaja, in drugič, neobstoja malomarnosti ali goljufivega ravnanja udeleženega. Če nista izpolnjena oba pogoja, je treba povračilo dajatve zavrniti (zgoraj v točki 92 navedena sodba Mehibas Dordtselaan proti Komisiji, točka 87; sodba Sodišča prve stopnje z dne 12. februarja 2004 v zadevi Aslantrans proti Komisiji, T-282/01, Recueil, str. II-693, točka 53; zgoraj v točki 137 navedena sodba Gondrand Frères proti Komisiji, točka 57).

149 Pogoj v zvezi z neobstojem očitne malomarnosti ni bil izpolnjen, zato prvega dela drugega tožbenega razloga o neobstoju posebnega položaja ni treba preizkusiti.

150 Drugi tožbeni razlog je treba zato zavrniti kot neutemeljen.

Tretji tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve

Trditve strank

151 Tožeča stranka trdi, da Komisija ni spoštovala obveznosti obrazložitve, ki jo ima na podlagi člena 253 ES.

152 Natančneje, tožeča stranka Komisiji očita, da ni navedla razlogov, zakaj v zadevnih odločbah ni upoštevala dejstva, da protidampinška zakonodaja ni bila zaobidena. Tožeča stranka namreč navaja, da ni mogoče, da bi neposredno zaračunavanje, do katerega je po njenem mnenju prišlo navidezno zaradi napake carinskih zastopnikov, upravičevalo posebno dajatev, določeno v členu 1(3), drugi pododstavek, Uredbe št. 3319/94.

153 Tožeča stranka dalje poudarja, da je člen 239 carinskega zakonika klavzula pravičnosti, ki je namenjena uporabi v okoliščinah, ko naj ne bi bilo pravično nekemu gospodarskemu subjektu nalagati škode, kot je naložitev posebne dajatve, ki je navadno ne bi utrpel. Dodaja, da sporni odločbi ne bi bilo mogoče šteti za pravični, ker če družbi Cogem in SCAC ne bi storili napak, ne bi bila zavezana posebnim dajatvam. Komisija naj s tem, da ni natančno določila, v zvezi s čim naj bi bili njuni odločbi pravični, ne bi izpolnila obveznosti obrazložitve.

154 Na koncu tožeča stranka trdi, da je Komisija, čeprav je ocenila, da zadeva REM 1/98 ni primerljiva z zadevama REM 02/02 in REM 03/02, ni obrazložila razloga, zakaj je v zadevi REM 1/98, v nasprotju s stališčem, ki ga je izrazila v teh zadevah, upoštevala dejstvo, da je bila cena uvoza višja od minimalne cene, ki jo določa Uredba št. 3319/94.

155 Komisija se glede tega sklicuje na trditve, ki jih je predložila v okviru prvega dela drugega tožbenega razloga v zvezi z domnevno napako carinskih zastopnikov in primerjavo teh primerov s primerom REM 1/98.

Presoja Sodišča prve stopnje

156 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti v obrazložitvi, ki se zahteva v členu 253 ES, razlogovanje, ki mu je institucija, avtor akta, sledila, izraženo jasno in nedvoumno, tako da se stranke lahko seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in branijo svoje pravice ter da lahko sodstvo Skupnosti izvaja svoj nadzor. Ne zahteva pa se, da obrazložitev pojasni vse upoštevne dejanske in pravne elemente. Vprašanje, ali je obrazložitev odločbe v skladu z zahtevami, je treba namreč presoditi ne samo glede na njegovo besedilo, pač pa tudi glede na njegov kontekst in glede na celoto pravnih pravil, ki urejajo zadevno področje (glej zgoraj v točki 92 navedeno sodbo Mehibas Dordtselaan proti Komisiji, točka 92 in navedena sodna praksa).

157 Glede odločbe o zavrnitvi odpusta na podlagi uporabe člena 239 carinskega zakonika obveznost obrazložitve, ki jo ima Komisija, pomeni izrecno določitev razlogov, iz katerih pogoji, ki jih določa navedena določba, niso izpolnjeni.

158 Iz besedila spornih odločb torej izhaja, da je Komisija jasno obrazložila razloge, na podlagi katerih naj bi sklepala, da pogoji, ki so določeni v členu 239 carinskega zakonika, niso bili izpolnjeni. Dejansko glede zadeve T-134/03 zadostuje ugotovitev, da je Komisija obrazložila, v zvezi s čim pogoji za obstoj posebnega položaja in neobstoj očitne malomarnosti niso bili izpolnjeni v odstavkih od 35 do 68 (strani od 10 do 21) in od 69 do 86 (strani od 21 do 26) odločbe REM 02/02. Enako je storila

v odločbi REM 03/02, v zvezi s katero je bila sprejeta izrečena sodba T-135/03, v odstavkih od 34 do 65 (strani od 10 do 21) in od 66 do 80 (strani od 21 do 25).

159 Poleg tega Sodišče prve stopnje ugotavlja, da je lahko izvajalo nadzor nad zakonitostjo spornih odločb. Prav tako navaja, da iz spisa upravnega postopka tožbe in replike ter obravnave izhaja, da je tožeča stranka popolnoma razumela postopek negativne odločitve in sporni odločbi ter da je bila sposobna podati trditve glede temelja v utemeljitev svojih zahtevkov za odpust in nato svojih tožb za razglasitev ničnosti spornih odločb.

160 V teh okoliščinah je treba tretji tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

161 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da je treba tožbo zavrniti.

Stroški

162 Na podlagi člena 87(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi Komisije poleg njenih stroškov naloži plačilo stroškov, ki jih je priglasila Komisija.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (prvi razširjeni senat)

razsodilo:

1. Tožbe se zavrne.

2. Tožeča stranka nosi svoje stroške in stroške Komisije.

Vesterdorf Cooke García-Valdecasas

Labucka V. Trstenjak

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 27. septembra 2005.

Sodni tajnik Predsednik

H. Jung B. Vesterdorf